

Donker water

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed

Robert Bryndza

Donker water

In het water zakt het lichaam naar beneden.
Op het land begint de nachtmerrie.

Eerste druk 2018
Vierde druk 2019

ISBN 978-90-225-8859-8
ISBN 978-94-023-1150-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Dark Water*
Vertaling: Jan Mellema
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Henry Steadman
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2018 Robert Bryndza
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Marta

*Death lies on her, like an untimely frost
Upon the sweetest flower of all the field.*

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo and Juliet*

PROLOOG

NAJAAR 1990

Het was op een kille nacht in het late najaar dat ze het lichaam in de in onbruik geraakte steengroeve dumpten. Ze wisten dat er bijna nooit iemand kwam, en dat het water erg diep was. Wat ze niet in de gaten hadden, was dat iemand toekeek.

Ze waren vertrokken vanaf de rand van het dorp en kwamen onder bescherming van het donker aan, net na drieën in de ochtend. Bij het verlaten grindterrein waar wandelaars hun auto's altijd parkeerden, gingen ze het uitgestrekte natuurgebied in. Met gedoofde koplampen hobbelde de auto over de oneffen grond. Ze kwamen bij een voetpad, dat al snel een dichtbegroeid bos in voerde. Het was klam en aardedonker, en alleen boven de boomtoppen was licht te zien.

De trip verliep verre van stil. De automotor leek te brullen, en de ophanging kraakte terwijl de auto heen en weer slingerde. Ze kwamen langzaam tot stilstand toen het bos ophield en de ondergelopen groeve in zicht kwam.

Ze hadden geen weet van de oude man die bij de groeve woonde en zich in een oud, leegstaand huisje had teruggetrokken dat bijna helemaal door onkruid was overwoekerd. Hij was naar buiten gegaan om de prachtige hemel te bewonderen toen de auto bij de groeve verscheen en tot stilstand kwam. Argwanend verborg hij zich achter struiken om te kijken wat er zou gebeuren. Het kwam wel vaker voor dat de plaatselijke jeugd en junks en stelletjes hier 's nachts op avontuur gingen. Die joeg hij meestal weg.

De maan kwam heel kort vanachter de wolken tevoorschijn toen

twee personen uitstapten. Ze pakten een pakket van de achterbank en zeulden ermee naar de roeiboot die aan de oever lag. De voorste klom in de boot, en de ander hielp mee het pakket aan boord te hijsen. Door de manier waarop de lading krom boog en dubbelklapte, realiseerde hij zich tot zijn afgrijzen dat het een lichaam moest zijn.

Het zachte geplons van de riemen droeg ver over het water. De man bracht een hand naar zijn mond. Hij kon zijn ogen niet van het schouwspel afhouden, al wist hij dat hij een zeker risico liep. Het geplons hield op toen de boot het midden van de watermassa had bereikt. De maan kierde tussen de wolken door en verlichtte de golfjes die de boot op het wateroppervlak verspreidde.

Met ingehouden adem zag hij dat de twee figuren druk met elkaar begonnen te praten. Hun stemmen vormden een zacht ritmisch gemompel. Toen zwegen ze. De boot schommelde toen ze overeind kwamen, en een van hen viel bijna in het water. Nadat ze hun evenwicht hadden hervonden, tilden ze het pakket op, en met een grote plons en het geratel van kettingen gooiden ze het in het water. De maan kwam vanachter de wolken tevoorschijn en bescheen de boot en de plek waar het pakket in het water was gegleden. De wilde golven vormden uitdijende kringen.

Hij kon de twee in de boot nu beter zien, ook hun gezichten.

De oude man liet de lucht uit zijn longen ontsnappen, hij had zijn adem al die tijd ingehouden. Zijn handen trilden. Hij wilde geen problemen; hij had zijn hele leven al geprobeerd zich zo weinig mogelijk sores op de hals te halen, maar de sores leken hem steeds weer op te zoeken. Een paar droge bladeren die voor hem op de grond lagen, werden door de wind omhoog geblazen, en hij voelde zijn neusvleugels hevig kriebelen. Voordat hij er erg in had, nieste hij. Het geluid galmde over het water. In de boot draaiden twee hoofden zijn kant op en speurden de oever af. En toen zagen ze hem. Hij draaide zich om en zette het op een lopen, struikelde over een boomwortel en maakte een flinke smak, waarbij alle lucht uit zijn lijf werd geperst.

Onder het wateroppervlak van de verlaten groeve was het stil, koud en aardedonker. Het lichaam zonk snel, door gewichten omlaagge-

trokken, steeds dieper, tot het met een minieme beweging tot rust kwam in de zachte, ijskoude modder.

Daar zou ze jarenlang ongestoord blijven liggen, bijna vredig. Maar boven haar, op het droge, begon de nachtmerrie pas echt.

VRIJDAG 28 OKTOBER 2016

Inspecteur Erika Foster sloeg haar armen over elkaar tegen de ijskoude wind. Ze droeg een plomp zwemvest, en had er spijt van dat ze niet met een dikkere jas van huis was gegaan. De opblaasbare rubberboot van de Metropolitan Police stuitte over het water van Hayes Quarry en sleepte een compacte sonar achter zich aan, waarmee de bodem kon worden afgespeurd. De in onbruik geraakte groeve lag midden in Hayes Common, een bos- en heidegebied van meer dan negentig hectare dat in de buurt van het dorpje Hayes lag, onder de rook van South London.

‘Diepte 23,7 meter,’ zei Lorna Crozier, de brigadier die de duikoperatie leidde. Ze zat gebogen over een scherm voor in de boot, waar de signalen van de sonar werden opgevangen en omgezet in donkerpaarse vlakken die als inktvlekken over het scherm gleden.

‘Wordt het nog een hele klus om het te vinden?’ vroeg Erika zo luchtig mogelijk.

Lorna knikte. ‘Alles wat dieper ligt dan dertig meter is lastig op te sporen. Mijn duikers kunnen niet al te lang onder water blijven. Een vijver of een gracht is meestal maar een paar meter diep. De Theems is zelfs bij hoogwater niet dieper dan tien of twaalf meter.’

‘Er kan van alles op de bodem liggen,’ zei brigadier John McGorry, die zich in het plastic stoeltje naast Erika had gepropt. Ze volgde zijn jeugdige blik over het rimpelige wateroppervlak. Onder water kon het zicht niet meer dan een meter zijn voordat er een ondoordringbare muur van donkere schaduwen ontstond.

‘Probeer je bij mij op schoot te kruipen of zo?’ beet ze hem toe

toen hij zich over haar heen boog om een blik over de rand van de boot te werpen.

‘Sorry, chef.’ Grijnzend ging hij weer rechtop zitten. ‘Ik zag laatst een programma op Discovery Channel. Wist u dat niet meer dan vijf procent van de zeebodem op aarde in kaart is gebracht? De oceanen beslaan zeventig procent van het totale aardoppervlak, wat betekent dat vijftien procent van onze planeet, het land uitgezonderd, nog niet ontdekt is...’

Aan de oever, twintig meter verderop, wiegden pollen dood riet in de wind. Op de met gras begroeide oever stond een grote politiebuis. Een duikteam was bezig apparatuur in gereedheid te brengen. Hun oranje zwemvesten waren het enige wat nog een beetje kleur aan de grauwe herfstdag verleende. Achter hen strekte een heideveld met doornstruiken zich in grijze en bruine tinten uit, en de bomen die hier en daar in de verte te zien waren, hadden kale takken. De boot kwam bij de oever van de groeve en minderde vaart.

‘We gaan draaien,’ zei Barker, een jonge agent die aan het roer van de buitenboordmotor zat. Hij maakte een scherpe bocht zodat ze konden keren om voor de zesde keer het water over te gaan.

‘Misschien zitten hier wel monsterlijk grote vissen of palingen,’ zei John tegen Lorna. Zijn ogen glommen van opwinding.

‘Ik heb bij het duiken weleens kreeften gezien die behoorlijk groot waren. Maar deze groeve staat niet in verbinding met andere wattertjes, dus alle vis die hier zit, moet door mensen zijn uitgezet,’ verklaarde Lorna, die ondertussen het sonarscherm in de gaten hield.

‘Ik ben hier in de buurt opgegroeid, in St Mary Cray, en in onze straat was een dierenwinkel waar ze kleine krokodillen verkochten...’ John zweeg, en met een opgetrokken wenkbrauw draaide hij zich weer om naar Erika.

Hij was een gezellige klets, altijd opgewekt, iets wat ze nét van hem kon hebben. Hoewel ze er niet aan moest denken om een vroege dienst met hem te draaien.

‘We zijn niet op zoek naar krokodillen, John. We zijn op zoek naar een waterdichte koffer met tien kilo heroïne erin.’

John knikte. ‘Sorry, chef.’

Erika keek op haar horloge. Het was al bijna half vier.

‘Wat doet tien kilo tegenwoordig, qua straatwaarde?’ vroeg Barker achter in de boot.

‘Vier miljoen pond,’ zei Erika. Ze keek weer naar de sonarbeelden op het scherm.

Hij floot bewonderend. ‘Ik neem aan dat die koffer hier opzettelijk is gedropt?’

Erika knikte. ‘Jason Tyler, de vent die we hebben opgepakt, wilde ernaar op zoek gaan nadat de storm was geluwd..’

Ze vertelde er niet bij dat ze hem niet langer dan tot middernacht konden vasthouden.

‘Dacht hij echt dat hij die koffer kon terugvinden?’ vroeg Lorna. ‘Voor ons als ervaren duikers is het al een heel lastige klus.’

‘Als er vier miljoen op het spel staat? Ja, ik denk wel dat hij voor zo’n bedrag een poging had willen wagen,’ zei Erika. ‘We hopen zijn vingerafdrukken op de plastic zakken in de koffer te vinden.’

‘Hoe bent u erachter gekomen dat hij de heroïne hier heeft gedropt?’ vroeg Barker.

‘Via zijn vrouw,’ zei John.

Barker keek hem aan met een blik die alleen mannen konden begrijpen, en floot.

‘Wacht eens. Dit is misschien wat. Zet de motor uit,’ zei Lorna. Ze boog zich naar het scherm toe.

Tegen de paarse vlakken tekende zich een zwarte vorm af. Nadat Barker de buitenboordmotor had uitgeschakeld, viel er een stilte, die alleen werd onderbroken door het klotsende water. De boot gleed steeds trager door het water. Barker stond op en liep naar Lorna toe.

‘De sonar heeft een bereik van vier meter aan weerskanten van de boot,’ zei Lorna. Met haar kleine hand probeerde ze het vieze scherm schoon te vegen.

‘Qua afmetingen zou het dus wel kunnen kloppen,’ zei Barker.

‘Denk je dat dit het zou kunnen zijn?’ vroeg Erika hoopvol.

‘Zou kunnen,’ zei Lorna. ‘Maar het kan ook een oude koelkast zijn. Dat weten we pas als we gaan duiken.’

‘Ga je vandaag nog het water in?’ vroeg Erika. Ze deed haar best om zo positief mogelijk te klinken.

‘Ik blijf op het droge. Ik heb gisteren gedoken, en we moeten tussendoor rust nemen,’ zei Lorna.

‘Waar was je gisteren?’ vroeg John.

‘In Rotherhithe. We moesten iemand opduiken in het meertje in het natuurgebied daar. Zelfmoordgeval.’

‘Wauw. Dat moet wel heel raar zijn, om onder water naar een lijk te zoeken.’

Lorna knikte. ‘Ik heb hem gevonden. Op een diepte van drie meter. Ik kon geen hand voor ogen zien, en plotseling voelde ik twee enkels. Ik ging op de tast omhoog, langs de benen. Hij stond rechtop, op de bodem.’

‘Jeetje. Rechtop, onder water?’ vroeg John.

‘Gebeurt wel vaker. Dat heeft te maken met de samenstelling van gassen die in het lichaam vrijkomen, en de mate van ontbinding.’

‘Dat lijkt me fascinerend. Ik zit nog niet zo lang bij de politie, een paar jaar maar. Dit is mijn eerste keer met een duikteam,’ zei John.

‘We komen soms afgrijselijke dingen tegen. Het ergste is nog wel wanneer je een zak met jonge hondjes vindt,’ merkte Barker op.

‘Smeerlappen. Ik doe dit werk nu al vijftig jaar, en elke dag word ik er weer mee geconfronteerd tot wat voor schofterige dingen mensen in staat zijn.’ Erika merkte dat iedereen haar even aankeek, en ze zag ze als het ware uitrekenen hoe oud ze ongeveer moest zijn. ‘Hoe zit het in dit afzonderlijke geval? Hoe snel kun je gaan duiken om de buit boven water te krijgen?’ vroeg ze. Ze vestigde hun aandacht weer op de sonarbeelden op het scherm.

‘We kunnen deze plek het beste met een boei markeren, zodat we later kunnen terugkomen,’ zei Lorna. Ze ging bij de rand van de boot staan, bracht een kleine oranje markeringsboei in gereedheid en gooide hem in het water. De verzwaarde, dunne lijn gleed in het water en verdween in de diepe duisternis. Barker startte de buitenboordmotor, waarna ze wegvoeren en de boei dobberend op het water achterlieten.

Iets meer dan een uur later hadden ze de ondergelopen groeve helemaal doorkruist en drie mogelijke vindplaatsen gemarkeerd. Erika en John waren aan land gegaan om zich op te warmen. Het begon al een beetje te schemeren op deze oktoberdag toen ze met een beertje thee in de hand bij de politiebuis gingen staan om naar de verichtingen van het duikteam te kijken.

Lorna stond op de oever en hield het uiteinde van een verzwaarde lijn vast, de zogeheten *jackstay*, die het water in liep, over de bodem van de groeve, en twintig meter verderop weer bovenkwam. De boot lag bij de eerste markeringsboei en werd bemand door Barker, die het andere uiteinde van de lijn zo strak mogelijk hield. Er waren tien minuten verstreken sinds twee duikers het water in waren gegaan. Ze waren elk aan een uiteinde van de lijn begonnen om de bodem van de groeve af te zoeken. Op die manier zouden ze elkaar halverwege tegenkomen. Bij Lorna had zich nog een lid van het duikteam gevoegd, iemand die gebogen achter een klein communicatietoestel ter grootte van een aktetas zat. Erika ving de stemmen van de duikers op, die via radio's in hun duikmaskers met elkaar communiceerden.

'Geen zicht, nog niets gevonden... We zullen elkaar zo wel tegenkomen...' klonk een metalige stem door de radio.

Erika nam een nerveus trekje van haar e-sigaret. Het led-lampje aan het puntje lichtte rood op. Ze blies witte rook uit.

Drie maanden geleden was ze naar het politiebureau in Bromley overgeplaatst. Ze moest erg wennen aan haar nieuwe team en had haar draai nog niet gevonden. Haar tegenwoordige domein lag maar een paar kilometer van Lewisham, haar oude district in South London, maar ze wist inmiddels dat er een wereld van verschil bestond tussen de buitenwijken van Londen en de rand van het graafschap Kent. Hier hing een kleinstedse sfeer.

Ze keek naar John, die twintig meter verderop op zijn mobiele telefoon in gesprek was; hij stond breed grijnzend te kletsen. Te pas en te onpas belde hij met zijn vriendin. Even later, nadat hij het gesprek had beëindigd, kwam hij naar haar toe.

'Zijn de duikers nog steeds aan het werk?' vroeg hij.

Erika knikte. ‘Geen nieuws is goed nieuws... Maar als ik die etterbuil moet laten gaan...’

De etterbuil in kwestie was Jason Tyler, een van oorsprong kleine jongen binnen het drugscircuit die als een komeet omhoog was geschoten en nu aan het hoofd van een netwerk van dealers stond die actief waren in South London en een deel van Kent.

‘Hou de lijn strak, hij hangt een beetje slap...’ zei een van de duikers over de radio.

‘Chef?’ vroeg John ongemakkelijk.

‘Ja?’

‘Dat was Monica, mijn vriendin, die ik net aan de lijn had... Zij, wij, willen u graag uitnodigen om bij ons te komen eten.’

Erika draaide zich naar hem om, terwijl ze met één oog Lorna in de gaten hield, die zich schrap zette en de lijn strak trok. ‘Wat?’ zei ze.

‘Ik heb Monica al heel wat over u verteld... Alleen maar goede dingen, natuurlijk. Sinds ik met u samenwerk, heb ik gigantisch veel geleerd. Door u is het werk veel interessanter geworden en wil ik beter worden in mijn werk... Maar goed, zij wil dolgraag lasagne voor u maken. Dat kan ze echt heel goed. En dat zeg ik niet alleen omdat ze mijn vriendin is. Ze kookt echt fantastisch lekker...’ Hij zweeg.

Erika keek naar Lorna op de oever en de boot die twintig meter van de kant op het water dobberde. Het werd al snel donker. Ze dacht dat de duikers elkaar nu elk moment halverwege de lijn zouden tegenkomen, en als dat gebeurde, betekende dat dat ze niets hadden gevonden.

‘Wat zegt u ervan, chef?’

‘John, we zijn met een belangrijke zaak bezig,’ zei ze kortaf.

‘Ik bedoelde niet vanavond. Een andere dag? Het lijkt Monica erg leuk om u eens te ontmoeten. En als er iemand anders is die u wilt meenemen is dat hartstikke leuk. Is er een meneer Foster in beeld?’

Erika draaide zich naar hem om. Ze was er de laatste jaren aan gewend geraakt dat er binnen het korps over haar geroddeld werd, en daarom keek ze ervan op dat John nergens van leek te weten. Ze

wilde hem net antwoord gegeven, toen iemand van het ondersteunend team op de oever een kreet slaakte.

Ze liepen snel naar Lorna en de duikcoördinator toe, die gehurkt bij het kleine communicatietoestel zat. Ze hoorden een van de duikers zeggen: 'Er ligt iets in de modder... Ik heb hulp nodig om dat ding te bergen... Hoeveel tijd heb ik nog?' De metalige stem sneed door de kille lucht, en er was storing op de lijn. Erika vermoedde dat dat door de luchtbellen kwam die uit het zuurstofmasker van de duiker ontsnapten. De coördinator sprak met de duiker die zich negen meter onder het wateroppervlak bevond.

Lorna draaide zich om naar Erika. 'Ik denk dat we beet hebben. Volgens mij is dit bingo.'

De temperatuur zakte aanzienlijk toen het donker werd. Erika en John liepen op de oever heen en weer in het licht van de koplampen van de politievoertuigen; de bomen achter hen werden door het donker opgeslokt. De duisternis leek zwaar op de aanwezigen te drukken.

Een van de duikers verscheen in zijn glimmende duikpak op de steile rand van de groeve en had iets bij zich wat leek op een grote beschimmelde plastic koffer die onder de modder zat. Erika en John liepen naar hem toe om hem te helpen uit het water te komen. John had een kleine digitale camcorder bij zich waarmee hij de duiker begon te filmen. De koffer werd in het gras gelegd, op een vierkant stuk plastic. Ze deden allemaal een stapje achteruit toen John naar voren kwam om stills van de ongeopende koffer te nemen.

‘Oké, chef,’ zei hij. ‘Nu film ik weer.’

Erika had latex handschoenen aangetrokken en hield een betonschaar vast. Ze knielde bij de koffer neer en onderzocht hem.

‘Aan weerszijden van het handvat zitten twee hangsloten, en de koffer is uitgerust met een drukregelaar,’ zei ze. Ze wees op een met modder besmeurde knop onder het hengsel. Ze knipte beide sloten door terwijl John haar verrichtingen op film vastlegde. Het duikteam stond op afstand toe te kijken en werd beschenen door de cirkel van licht die de digitale camcorder verspreidde.

Erika draaide voorzichtig aan de knop van de drukregelaar tot ze een sissend geluid hoorde. Ze deed beide slotjes open en klapte de deksel omhoog. Het licht van de camcorder viel op de inhoud, keurige pakketjes die naast elkaar waren gelegd, gevuld met het roze-grijs getinte poeder.

Erika's hart maakte een sprongetje. 'Heroïne met een straatwaarde van vier miljoen pond,' zei ze.

'Het is afschuwelijk, maar ik kan mijn ogen er niet van afhouden,' mompelde John. Hij boog zich verder naar voren om de in plastic verpakte heroïne beter te kunnen zien.

'Iedereen ontzettend bedankt,' zei Erika. Ze draaide zich om naar het duikteam dat zwijgend in een halve cirkel stond toe te kijken. Op hun vermoeide gezichten verscheen een grijns.

Ineens klonk er veel geruis uit het communicatietoestel. Een van de duikers was nog in het water. Lorna liep naar het apparaat toe en ging met de duiker in gesprek.

Erika deed de koffer voorzichtig dicht. 'Goed, John, neem contact op met de meldkamer. We moeten dit veilig zien over te brengen naar het bureau. Zeg hoofdinspecteur Yale maar dat er vingerafdrukken genomen moeten worden zo gauw we terug zijn. We mogen deze koffer geen moment uit het oog verliezen tot hij veilig is opgeborgen, begrepen?'

'Begrepen, chef.'

'En haal zo'n grote plastic zak voor bewijsmateriaal voor me uit de auto.'

John liep weg terwijl Erika opstond en naar de koffer staarde.

'Nou heb ik je te pakken, Jason Tyler,' mompelde ze. 'Je bent erbij. Je gaat een hele tijd de bak in.'

'Inspecteur Foster,' zei Lorna, die bij het communicatietoestel had gezeten en op haar afkwam. 'Een van de duikers heeft nog eens rondgekeken. Hij heeft iets gevonden.'

Een kwartier later had Erika de koffer met heroïne in een plastic zak gedaan. John stond weer met zijn camcorder te filmen toen de laatste duiker uit het water kwam. Hij had iets donkers en wanstaltigs in zijn armen, dat hij op een nieuw stuk plastic legde dat in het gras was gelegd. Zijn vondst was een modderig bundeltje plastic met dunne roestende kettingen, die er verschillende keren omheen waren geslagen en waren verzaagd met wat leek op gewichten die bodybuilders gebruikten. Het pakket was dubbelgevouwen en ruim

een meter lang. Het plastic was oud en broos en leek alle kleur te hebben verloren.

‘Dit lag een metertje van de plek waar de plastic koffer is gevonden, op de bodem, deels onder de modder,’ zei Lorna.

‘Het is niet zwaar,’ zei de duiker. ‘Er zit iets kleins in. Je kunt het heen en weer voelen glijden.’

Alle aanwezigen zwegen. De stilte werd slechts verbroken door het gekraak van de wiegende boomtakken in de verte.

Erika had een angstig voor gevoel. Ze deed een stap naar voren en verbrak de stilte. ‘Mag ik die betonschaar nog even?’

Ze klemde hem onder haar arm, trok nieuwe latex handschoenen aan, knielde neer en ging aan het werk. Ze verbrak de roestige kettingen, die dun waren maar verschillende keren over elkaar heen waren geslagen. Het plastic was broos en onbuigzaam geworden en kraakte toen ze de kettingen verwijderde en er water uit stroomde.

Ondanks de kou merkte Erika dat het zweet haar uitbrak. Het plastic was er verschillende keren omheen gewonden, en terwijl ze de lagen wegpelde, bedacht ze dat er iets heel kleins in moest zitten. Het rook naar stilstaand water: muf en enigszins onaangenaam. In haar hoofd ging een alarmbelletje rinkelen.

Toen ze bij de laatste laag plastic was gekomen, drong het tot haar door dat geen van de aanwezigen geluid maakte, en dat ze haar adem de hele tijd had ingehouden. Ze zoog de lucht in haar longen en wikkelde de laatste laag plastic af.

De camcorder bescheen de inhoud van het pakket. Er zat een klein skelet in, waarvan de botten bedekt waren met een dun laagje slib. De kleren waren praktisch vergaan; het enige dat nog was overgebleven, waren een paar stukjes bruine stof die aan de ribbenkast plakten, en om de wervelkolom, die nog steeds aan het heupgewricht vastzat, lag een dun riempje met een verroeste gesp. De schedel had zich van de wervels losgemaakt en was onder de ribben terechtgekomen. Boven op de schedel prijkten nog een paar plukjes haar.

‘O, mijn god,’ zei Lorna.

‘Wat klein... Waarschijnlijk het skelet van een kind,’ zei Erika zacht.

Ze werden opgeslokt door de duisternis toen John met de camcorder wegsprintte, bij het water neerknielde en hevig overgaf.

De regen kwam met bakken uit de hemel toen Erika achter het stuur van haar auto ging zitten. De druppels tikten keihard op het dak, en het blauwe zwaailicht van de politiewagens en van de bus van het duikteam beschenen de druppels die op de voorruit vielen.

Het busje van de patholoog vertrok als eerste uit de groeve. De zwarte lijszak had ontzettend klein geleken toen hij achterin werd geschoven. Ondanks haar jarenlange ervaring als rechercheur was Erika er zeer door aangedaan. Steeds wanneer ze haar ogen sloot, zag ze het schedeltje voor zich met de plukjes haar en de lege starrende oogkassen. Ze werd geplaagd door steeds dezelfde vragen. Wie dumpte er nou een klein kind in een groeve? Zat er een criminele bende achter? Hayes was een rijke streek waar weinig misdrijven werden gepleegd.

Ze streek met haar handen door haar natte haren en richtte zich tot John. 'Gaat het?'

'Sorry, chef. Ik weet niet waarom ik... Ik heb al veel vaker een dode gezien... Er was niet eens bloed te zien.'

'Het geeft niet, John.'

Erika startte de motor toen de twee auto's van het ondersteunende team en de politieauto met de koffer met heroïne wegreden. Ze schakelde en reed achter het konvooi aan. Niemand zei iets terwijl de koplampen langs de dichte bomenrij aan weerszijden van het grindpad gleden. Ze merkte dat ze het jammer vond dat ze niet meer bij de afdeling Moordzaken in Lewisham Row zat. Ze werkte nu samen met het Projects Team in een poging de georganiseerde misdaad te bestrijden. Iemand anders zou nu onderzoeken hoe het skelet op een diepte van tien meter in de ijsskoude watermassa was terechtgekomen.

‘We hebben de koffer gevonden. Precies op de plek die de vrouw van Tyler had aangegeven,’ zei John in een poging de zaken van de positieve kant te zien.

‘We moeten zijn vingerafdrukken nog vinden, anders hebben we niets,’ zei Erika.

Ze verlieten het natuurgebied en reden door Hayes. Ze passeerden de verlichte ramen van de supermarkt, de snackbar en de leatuurwinkel, waar een verzameling slappe rubberen Halloweenmaskers in de etalage hing, stuk voor stuk met gapende gaten op de plek van de ogen en een grotesk gebogen neus.

De vondst van de heroïne verschaftte Erika geen triomfantelijk gevoel. Het enige waar ze aan kon denken was het kleine skelet. Tijdens haar loopbaan bij de politie had ze een flink aantal jaren op de afdeling Drugsbestrijding gezeten. De namen leken steeds te wisselen – Central Drug Unit, Drug and Organised Crime Prevention, het Projects Team – maar de strijd tegen de drugs sleepte zich alsmaar voort en leek nooit beslist te kunnen worden. Zo gauw de ene drugsdealer werd opgepakt, stond de volgende klaar om zijn plaats in te nemen, iemand die nog slimmer en doortrapper te werk ging. Jason Tyler was zo iemand geweest, en het zou niet lang duren voordat iemand anders zijn plaats innam. We drinken een glas, doen een plas, en alles blijft zoals het was.

Moordenaars waren een heel ander verhaal; die kon je oppakken en achter slot en grendel zetten.

De politieauto’s stopten vlak bij het station van Hayes voor een verkeerslicht. Forenzen met opgestoken paraplu’s stroomden het stationsgebouw uit, de straat op.

De regen viel kletterend op het dak van de auto. Toen Erika haar ogen heel even dichtdeed, zag ze meteen het skelet voor zich zoals dat op de oever van de ondergelopen groeve had gelegen. Achter haar werd getoeterd. Ze schrok en deed haar ogen open.

‘Groener wordt-ie niet, chef,’ zei John rustig.

Ze kwamen bijna niet vooruit; het verkeer op de rotonde verderop zat muurvast. Erika keek naar de gezichten van de mensen die gehaast langsliepen.